

De doorluchtige daden van Jan Stront, opgedragen aan het kakhuis. Deel 2, 1696. Utrecht: Uitgeverij IJzer, 2000, editie Inger Leemans, pagina 96.

De hoofdpersoon is op bezoek bij Gerrigjen, die hem heeft aangeboden dat hij haar 'gat' (lichaamsopening) mag zien. Haar 'complexie' (vochtigheid) bevat hem niet:

deugd die er in is kunnen oordelen.' Toen kwam hem weer wat anders in het hoofd en hetzelfde weer bezichtigende, zei hij, 'Gerrigje, ik heb van mijn ouders geleerd dat ik in geen gat zou kruipen of ik moest er eerst door kunnen zien, maar hoe ik er in zie, ik kan er geen dag door gewaarworden. Is dit het juweel daar menig braaf kerel zo veel om te doen maakt en daar Jaap Kees laatst om doodstak? Ik kan je zeggen, dat ik het er altijd niet om doen zal, want ik schrik dat ik het zie.' Zij, wel ziende dat het met deze plomperd niet zou lukken, werd zo vergramd, dat hij haar complexie zo verachtte, dat ze hem voor beest en vagebond uitschold. Jan, hierover verwonderd zijnde, zei dat hij de waarheid sprak en dat hij het niet weer wilde zien, al kon hij er een schelling mee verdienen. Zo hevig werd ze door deze laatste woorden, dat ze opstond en een stok kreeg²¹⁶ om Jan de rug te schuren. Hij, dit ziende, pakte hem vandaar terwijl hij riep, 'Zie hoe boos wordt ze nu ik de waarheid spreek. Nu heb ik gezien wat er in de wereld te doen is en waarom dat de vrouwen zich gelaten beschaamd te zijn. Maar het schort er daar niet²¹⁷: ze zoeken dat monster maar te bedekken, omdat het zo lelijk is.' Dit